

ועוד רבי"ע איהו פגוונא דא פ, ולזמנין פגוונא דא ט בת מלך פנימה סגירא בביתה, ואיהי סיהרא קדישא לעולם לא אסתפלת בה חמה בישא, גיהנם סם המות נוקבא בישא, כל שפן אל אחר, דהכי אוקמוהו קדמאין, לעולם לא חזא חמה פגימותא דסיהרא, דבזמנא דחמה נפקא (נפקא) ממזרח, סיהרא חזרת אנפאה מיניה פגוונא דא ט ובגין דא אמר בלעם הרשע לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל (במדבר כג כא), עמל ואון סמא"ל ונחש. ובזמנא דדחקין לה לאסתפלא בה, אתפסיא מפל וכל, ואימתי בירחא שביעאה, הדא הוא דכתיב (תהלים פא ג) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, מאי בכסה בירחא דאתפסיא ביה סיהרא, בההוא זמנא דאתפסיאת מיניה, איהי אמרת לישראל דיתקנון צלותין במאכלין טבין, מפקודין דעשה, דצלותא שקילא ככל פקודין, (דף נא ע"ב) בההוא זמנא יימא קודשא בריך הוא לישראל, ועשה לי מטעמים (בראשית כד) ברעותא דשכינתא, פאשר אהבתי מפקודין דעשה, ותקינת שכינתא עם ישראל מאכלין דצלותין דאינון קרבנין, ובזמנא דאיהי תקינת מזונא למלפא, יהיבת לון עיטא לאתערא בשופר, דביה עתיד קודשא בריך הוא לאכנשא ביה לישראל מן גלותא מארבע סטרין, הדא הוא דכתיב תקע בשופר גדול לחירותינו ושא נס לקבץ גליותינו, ואיהו חשיב דאיהו יומא דדינא דיליה וברח (ס"א ובר"ה).

עד ההוא זמנא קודשא בריך הוא מאריך עליהו דחייביא, ולבסוף אפסיק לון וחרוב לון מעלמא, ודא איהו מארי"ך טרח"א סוף פסוק.

ועוד רבי"ע הוא כמו זה: פ, ולפעמים כמו זה: ט בת מלך פנימה, סגורה בביתה, והיא הלכנה הקדושה לא מסתפלת בה החמה הרעה לעולם, גיהנם סם המות, נקבה רעה, כל שפן אל אחר, שפך פרושהו הראשונים, לעולם לא ראתה חמה את פגימת הלכנה, שבזמן שחמה יצאת (יצאת) ממזרח, הלכנה מחזירה פניה ממנו כמו זה: ט, ומשום זה אמר בלעם הרשע לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל, עמל ואון סמא"ל ונחש.

ובזמן שדוחקים אותה להסתפל בה, נכסית מפל וכל, ואימתי? בחדש השביעי. זהו שכתוב תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. מה זה בכסה? בחדש שבו מתכסה הלכנה. באותו זמן שמתכסית ממנו, היא אומרת לישראל שיתקנו תפלות במאכלים טובים, ממצוות עשה, שתפלה שקולה ככל המצוות. באותו זמן יאמר הקדוש ברוך הוא לישראל, ועשה לי מטעמים ברצון השכינה, פאשר אהבתי ממצוות עשה, ומתקינה השכינה עם ישראל מאכלים של תפלות, שהן קרבנות, ובזמן שמתקינה מזון למלך, נותנת להם עצה להתעורר בשופר, שבו עתיד הקדוש ברוך הוא לכנס בו את ישראל מן הגלות מארבעה צדדים. זהו שכתוב תקע בשופר גדול לחרותנו ושא נס לקבץ גליותינו, והוא חושב שהוא יום הדין שלו וברח.

עד אותו זמן הקדוש ברוך הוא מאריך לרשעים, ובסוף מפסיק אותם ומחריב אותם מן העולם, וזהו מארי"ך טרח"א סוף פסוק.